

Bediüzzaman Dede'nin torunları

Cennet-âsâ baharda geleceği müjdelenen, nesl-i âti olan torunlarımızın muhabbeti ne çok tatlıdır. Rahim isminin tecellisi olan şefkatimiz, bir bakıma onların hâmisî değil midir?

Gençlik senelerimizde evlâd sahibi olma lezzetinin pek de farkına varamamışızdır. Zira yeni bir yuva kurma telâşesi, iş hayatına atılma vetirelerinde doğan çocukların bakımı, hastalıkları, tahsil hayatı derken, bizim yaşlandığımızı, saçımıza aklar düştüğünün farkına varmadan onların da büyüdüğünü, evlenme talepleriyle ancak anlarız.

Evlenme talepleri ya da kızımıza görücü geldiği gün zevc ve zevce birbirimize bakıp; “hanım” ya da “bey çocuğumuz ne ara büyüdü, biz ne zaman yaşlandık” diye o tatlı-hüzünlü suallere muhatap olduğumuzu bizim yaştaki her ebeveyn yaşamıştır.

Yine düğün telâşesi ev-iş kurma heyecanları derken, doğan çocukların muhabbeti ana-babadan ziyade ebeveynlere kalır. Çünkü kendi çocuklarının ilk senelerinde anlayamadığı evlâd sevgisini çok farklı biçimde torunlarında idrâk ederler. Emek devri bitmiş altı temiz, karnı doymuş, gözleri ışıl ışıl parlayan “beni sev, beni sev” diyen o bakışlar makes bulmuştur artık.

Hem öyle bir muhabbet alış veriş ki, büyükler o muhabbetten lezzet alırken çocuklar da ondan beslenirler denilebilir. Belki de Rahim-i Hakim o muhabbeti derc etmekle o evlâtların kolaylıkla büyümelerine o vasileri hamî tayin ederken, o torunlar da hayatın var oluş gayesi olan muhabbeti tanımış olurlar. Böylelikle ilk nasihatlar ve dinî terbiyeyi de o çok sevdikleri dede-ninelerinden alırlar.

İLK EĞİTİM

Anadolu'da halen devam etmekle beraber Batıya doğru geldikçe azalma meyli gösteren ebeveynle birlikte bir çatı altında yaşamaktır ki, dinden gelen âdet ve kültürün sirayeti çocukların hayatında mühim rol oynadığından, ebeveynle yaşayan aileler çocuk eğitiminde çok zorlanmıyorlar.

Dedeyi namaz kılarken gören torun, sırtında başladığı secdeler, giderek namaz taklidi manzaralarına sahne olup takke ve başörtüsü oyunları veya tesbih şıkırtılarını netice veriyor. Yaratılış gayeleri sorularına yine nine veya dede cevaplarıyla karşılık buluyor. Aynı zamanda evlâtlarda da bir gevşeklik varsa ebeveynin şefkatli tavsiyeleri makes buluyor. Dolayısıyla toplumun dinamikleri olan aile sağlam temeller üzerine bina edilip millet olarak hem asayiş hem de manevî kalkınmayı

netice veriyor ki, ne polise iş düşüyor ne de askere.

“Çünkü bir çocuk küçüklüğünde kuvvetli bir ders-i imanî alamazsa, sonra pek zor ve müşkil bir tarzda İslâmiyet ve imanın erkânlarını ruhuna alabilir. Âdeta gayr-ı müslim birisinin İslâmiyeti kabul etmek derecesinde zor oluyor, yabanî düşer. Bilhâssa peder ve vâlidesini dindar görmezse ve yalnız dünyevî fenlerle zihni terbiye olsa, daha ziyade yabanilik verir.”

HENİEN LEKÛM

Şimdi bakınız ey eyyuhel Üstadımız!

Hani sen demiştin ya:

“Sizler Cennet-âsâ bir baharda geleceksiniz. Şimdi ekilen Nur tohumları, zemininizde çiçek açacaktır. Biz hizmetimizin ücreti olarak sizden şunu bekliyoruz ki: Mazi kıt’asına geçmek için geldiğiniz vakit, mezarımıza uğrayınız; o bahar hediyelerinden birkaç tanesini medresemin mezar taşı denilen ve kemiklerimizi misafir eden ve Horhor toprağının kapıcısı olan kal’anın başına takınız. Kapıcıya tenbih edeceğiz; bizi çağırınız. Mezarımızdan “Henien Lekûm sadâsını işiteceksiniz.”

İşte ellerinde bahar çiçekleriyle geldiler, geliyorlar...

Ayşe Betül, Zeynep Rukiye, Sacide Meryem, Bilal Çerkez, Ömer Faruk, İsa Said, Meryem Nuriye gibi nice masumları talebeliğine kabul et ey aziz Üstadımız!

Ellerinde Küçük Sözler, dillerinde senin öğrettiğin vecizeler:

“Bismillah her hayrın başıdır; Bir köy muhtarsız olmaz; Sinek kanadından tut tâ Semavat kandilllerine kadar;

Allah için işleyiniz, Allah için görüşünüz, Allah için çalışınız. “Lillah, livechillah, lieclillah” rızası dairesinde hareket ediniz.”

Hem de dillerinde tesbihat, Ya Cemilü Ya Allah, Ya karibu Ya Allah diyerek, Horhor medresesini şenlendiriyorlar.

Çünkü onlar, Bediüzzaman Dedeleri’ni çok seviyorlar...

Ömer Faruk ÖZAYDIN 15 Ocak 2017, Pazar